

Hồi 10

Du hí Giang Tây

Tần Bửu Bửu uể oải đi vào một ngõ hẻm, đến cuối con hẻm núp vấp chỗ góc nọ. Hán tử theo dõi hần đến cuối hẻm tìm hoài không thấy, đang định trở ra bỗng bị một bàn tay vỗ trên bả vai.

Hán tử cao gầy liền xoay người lại, thấy Bửu Bửu cười híp mắt nhìn hần nói:

- Các hạ tên họ là chi? Theo dõi ta có chuyện gì vậy?

Hán tử cao gầy cười nhạt nói:

- Cái hẻm này bộ là ông cố người mở ra hử? Người đến được, thiên hạ đến chẳng được ư?

- Đúng, đúng, đúng!

Tần Bửu Bửu đồng tình:

- Các hạ nhất định có người thân bằng hữu ở tại đây, tiểu tử không dám quấy rầy, xin đi trước.

Hán tử cao gầy chặn lối đi của Bửu Bửu, gian xảo nói:

- Ở đây không ai quấy rầy, tại hạ có việc cần thương lượng.

Tần Bửu Bửu cười thâm, miệng nói:

- Các hạ quá khách khí, có chuyện gì cứ nói!

Hán tử cao gầy làm ra vẻ người lớn nói:

- Hiện nay giới giang hồ rất nhiều cao thủ đang có ý định đoạt lấy cái tê giác xanh trên tóc người, đồng thời không để lại dấu vết gì. Thôi thì người cứ trao nó cho ta để bảo toàn sanh mạng.

Tần Bửu Bửu thật không hiểu nổi, hỏi:

- Một vật trang sức nhỏ ở trên đầu tóc có cái ma lực gì, lại hao tổn công sức của rất nhiều cao thủ?

Hán tử cao gầy không nhẫn nại được nữa, nạt rằng:

- Việc ấy người không cần biết, mau đưa ra, đó là cách thông minh nhất.

Lắc lắc đầu, Bửu Bửu nói:

- Tê giác xanh là di vật của mẫu thân ta để lại. Phụ thân ta nói nó có thể trị tà, không cho được.

Hán tử cao gầy mừng phát điên lên, nói:

- Trị tà? Đúng vậy! đúng là nó! Trẻ con nghe không rõ ràng, đem tiếng trị thương đổi thành trị tà.

Thấy bảo tàng sắp vào tay, hán tử cao gầy lộ rõ bộ mặt tham lam, hung hãn, nói:

- Tiểu tử thôi, không có lỗi thôi, mau lấy ra ngay, coi chừng đại gia lấy mạng người đấy!

- Ha ha ha...

Tần Bửu Bửu không nín được, cười to lên.

Hán tử cao gầy nạt:

- Cười gì? Muốn toi mạng phải không?

Tần Bửu Bửu còn chưa dứt cười, nói:

- Người tưởng ta sẵn sàng hai tay dâng cho người ư? Gan của người cũng không nhỏ đấy!

Hán tử cao gầy cười gằn:

- Chỗ dựa của người vững vàng đáng sợ, ta không thể không giết người.

- Muốn giết ta bịt đầu mối ư?

Tần Bửu Bửu nói tỉnh:

- Các hạ vừa mới nói giao nạp tê giác xanh ra thì có thể bảo toàn sinh mạng?

Gã hán tử thấy bị hố, bèn nói:

- Đừng lời thôi! Ngoan ngoãn dâng lên, đại gia cho người vui vẻ. Nếu không...

Tần Bửu Bửu nói tiếp:

- Đem lăng trì, phân thây cho chó ăn hoặc là thiêu cho gọn!

Giật mình một cái, hán tử cao gầy cười quái gở:

- Hèn chi bọn họ nói người thông minh lanh lợi, hôm nay diện kiến mới thấy không sai.

- Không dám! Cảm ơn quá khen!

Tần Bửu Bửu nói:

- Các hạ đã rõ, ta không phải là người dễ xoi thì đừng có một mình chọi với ta.

Cao hán tử hằm hằm cười nói:

- Trong tình huống này bộ óc có thông minh cũng không thay thế được võ lực, người hãy vâng lời đi!

Tần Bửu Bửu thấy khuyên mãi chẳng được, lại nói chùng:

- Hứ! Dùng tất lưỡi là vô phương thực hiện mộng phát tài. Các hạ muốn quay đầu đi hay là muốn ta ra tay. Mau quyết định đi, kéo không tiện cho đôi bên.

Cao hán tử giận dữ liền hét to lên:

- Ranh con không biết trời cao đất rộng, xem chiêu đây!

Chữ "chiêu" vẫn còn trên môi, hán tử đã giương ra đôi vòng tay, định vô lấy Bửu Bửu, cho rằng giống như điều hâu vồ một con gà con bé bỏng, giơ tay là tóm được.

- Đúng là đệ tam lưu!

Tần Bửu Bửu cười bình phẩm, thân xoay vòng đến sát bên cao hán tử. Bỗng một cái bóp tai như trời đánh để lại năm ngón tay đỏ bầm trên má kẻ cuồng phu.

Cao hán tử kêu thất thanh một tiếng, cắn răng chửi to:

- Tần Bửu Bửu, hôm nay bọn ta chưa phải là hết đâu nhé!

Cười nhạt một tiếng, Tần Bửu Bửu không để ý nói:

- Thiếu gia không muốn thấy cảnh máu đổ nên hạ thủ lưu tình. Các hạ biết hay dở rồi đó!

Cao hán tử đôi mắt mở to, gầm lên như sấm:

- Đồ tiểu tử thối! Không biết sống chết gì hết. Đại gia không tha cho người đâu.

"Rắc" một tiếng. Cao hán tử không dám ý lớn, cởi cái roi trên thắt lưng xuống, liền vồ roi xuống đất. Hình ảnh của roi quanh lượn theo người mà hướng thẳng về Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu hết hồn, kêu lên:

- Cuồng tiên Tường Vũ Sầu?

Cao hán tử Cuồng tiên Tường Vũ Sầu tự đắc cười ngạo mạn. Tường tiên càng thêm điên cuồng nhằm vào Tần Bửu Bửu tấn công. Ánh sáng tua tủa, Bửu Bửu cũng chẳng chịu thua kém, dùng đoản đao chủ thủ. Hai người quần thảo nhau trên không trung như bầu trời sắp sụp đổ. Khi cả hai cùng rơi xuống đất mặt đối mặt, vẫn tiếp tục đấu chiêu quần thảo nhau không ngừng.

Nạt một tiếng thật to, Tần Bửu Bửu dùng chiêu Đốn trang thức, tay tả nhanh không thể tưởng tượng phát đi một chưởng.

- Á!

Một tiếng kêu phát ra từ cửa miệng của đối phương. Bửu Bửu khôn ngoan điểm ngay á huyết của đối phương.

Cất kim bảo đao vào, Tần Bửu Bửu cười hì hì nói:

- Ta biết người không bao giờ cam tâm, tính mở to miệng để chửi, nhưng ta nghĩ chắc bằng hữu của người cũng đã cảnh cáo cho người trước. Nếu như phát hiện tung tích của ta lập tức thông báo cho họ biết, không được tham công mà lộ hành tung. Hôm nay người quá vội vã, thì giờ người phải dùng bộ óc để giải thích lý do tại sao bị điểm huyết. Nếu như chẳng may bằng hữu người biết được người tấn công ta thì cảnh ngộ của người sẽ thê thảm đó. Trước đó, ta khuyên người, người chẳng nghe, đó có thể nói tại người tự tạo nghiệt.

Cuồng tiên Tường Vũ Sầu gương mặt đầy vẻ giận dữ, nghe Bửu Bửu nói liền biến sắc mặt. Mắt nhìn vào người Bửu Bửu, gương mặt tái xanh càng tái xanh.

Tần Bửu Bửu vừa xoa người, hết hồn muốn cứng họng nói:

- Đại... đại ca... người làm sao cũng đến đây vậy?

Hào khoáng và hiên ngang, Vệ Tử Y cười nói:

- Không đến được sao? Ngộ Tâm đại sư sắp muốn phát điên lên rồi, ta chỉ còn cách bắt người về thôi.

- Hứ!

Tần Bửu Bửu không vui nói:

- Đại ca đừng lo cho ta!

Vệ Tử Y cũng không mấy tự nhiên:

- Nếu không lo, ta đâu có phải đuổi nhanh như vậy?

Tần Bửu Bửu tỏ ra vui vẻ chạy đến bên Vệ Tử Y, bất ngờ dùng ngón trỏ và ngón giữa điểm vào Á huyết và Nhuyễn ma huyết của Vệ Tử Y. Vệ Tử Y chỉ kịp trợn mắt nhìn, không còn cách nào đối phó.

Tần Bửu Bửu cười híp mắt nói:

- Đại ca thật khá lắm, ta mới vừa chia tay với Minh Trí chúng nó hôm qua, bữa nay đại ca lại tìm tới đây rồi.

Thấy Vệ Tử Y gật đầu lia lịa, Bửu Bửu cười lạnh lùng nói:

- Cứ cho đại ca sớm biết được tin này, cũng đâu có trùng hợp tìm gặp ta ngay trong cái hẻm khỉ khô này! Thôi được, xem như người ghé gớm, thấy được hào quang của Kim ti đao, nhưng người cần phải đi sớm hơn mấy ngày mới tới đây được. Ta tin rằng bọn Minh Trí nhất định phải hôm qua mới mời đại hòa thượng thúc thúc xuống núi. Người lại mở miệng nói đến đại hòa thượng thúc thúc, hay là các người nằm mơ

mà tương ngộ? Nếu như gặp nhau ở dọc đường, đại hòa thượng nhất định sẽ cùng đến với người.

Thở một hơi dài, Tần Bửu Bửu chán nói:

- Tình cảm của con người mới có trong thời gian ngắn hai tháng mà đã thay đổi. Lời nói của đại ca không có chút quan tâm, lo lắng ư? Nghe qua đại ca có cảm giác như vui mừng trước tai họa của ta?

Có vẻ hiểu kỳ, ngắm nhìn Vệ Tử Y xong lại nói:

- Ta vô tình điểm huyết đạo của đại ca tại sao đại ca không tức giận. Tại sao lại tỏ ra rất lo sợ? Còn nữa, thân hình của đại ca cũng khác đi rất nhiều. Ta nhớ đôi chân của đại ca dài hơn thân người gấp rưỡi lần, so với ta cao hơn hai cái đầu. Bây giờ tại sao thay đổi hết vậy? tại ta cao lên hay đại ca lùn xuống? Thôi được, các thứ ấy coi như miễn cưỡng, còn đôi mắt làm sao muốn thay đổi là thay đổi. Đôi mắt đại ca nhỏ hơn chút, ánh mắt không trong sáng, long lanh uy nghi, đồng thời huynh đệ đã lâu không gặp nếu có hóa trang cũng hóa trang cho hiền hòa một chút. Nhưng đây thì đôi mắt đại ca nói cho ta biết người đối với ta có ý đồ bất lương.

Lời nói càng lúc càng nặng nề hơn, Tần Bửu Bửu lại nói:

- Nói nhiều như vậy người có biết ý của ta chưa? Thật tình mà nói, cho dù là hạng cừu lưu vô lại, thấy người cũng không tin là thủ lĩnh của Kim Long Xã. Tính chất đặc biệt của Kim Đồng Diêm La như ta là kẻ thiên tài này cũng không sao so sánh nổi, đừng nói đến lớp chuột như bọn người.

- Hiểu chưa?

Thái độ của Tần Bửu Bửu giống như người lớn dạy trẻ con:

- Người không quen đại ca ta, bất cứ chánh diện hay phía sau lưng đều bắt chước không giống, kỳ sau có làm nhớ mời ta chỉ dạy cho. Bây giờ người có thể cho ta xem bộ mặt thật của người không?

Vệ Tử Y giả vô cùng lo sợ, muốn chuồn thì không có sức. Tần Bửu Bửu lộ mặt nạ trên mặt hấn xuống, cười nói:

- Ta hiểu rồi. người cũng giống như Tường đại hiệp tự ý giả dạng đại ca ta, sợ để h1ần biết mách cho đồng bọn của người, cũng sợ ta biết rồi Vệ Tử Y thật sẽ đến tìm người tính sổ có phải không? Ấy, thôi vậy nhé! Không xem thì không xem, còn bạn của người có muốn xem không, đó là do cái miệng của người có khuyên được hấn hay không?

Cỡi sừng tê giác xanh trên tóc xuống, cầm xem giây lát, tỏ vẻ không hiểu nói:

- Cái sừng tê giác không ra ôn này có tác dụng gì mà hại ta suýt toi mạng?

Bỗng nhiên, Tần Bửu Bửu quăng cái tê giác xanh cho Vệ Tử Y giả nói:

- Người có công giả dạng đại ca ta, cho ta vui được một chút, tê giác xanh tặng cho người đó. Hy vọng người ráng giữ được nó, đừng nên trở thành cái đích cho mũi tên nhắm.

Cất bước đi tới phía trước, không được mấy bước, Tần Bửu Bửu quay đầu cười kỳ quái:

- Từ nay về sau, cái bộ mặt thực của người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta.

Tần Bửu Bửu nói xong đi thật nhanh.

Trời sắp tối rồi, Tần Bửu Bửu không dám chần chừ, nhanh chân bước hướng về khách điểm.

*

* *

- Vào đi!

Ngủ một đêm ngon lành, trong lòng thấy thoải mái. Tần Bửu Bửu nghe có người gõ cửa liền lạnh lẽo mời vào, không giống như hôm qua quạu cộ muốn cự, muốn cự nự.

Vào phòng, tiểu nhị tay bợ một bộ đồ nói lễ phép:

- Thiếu gia, ở phòng bên đại gia nhờ tiểu nhân đem quần áo đến cho thiếu gia thay.

Uống miếng trà lạnh đêm qua, Tần Bửu Bửu kỳ lạ nói:

- Cái vị đại gia ấy hẳn quen ta ư?

Tiểu nhị gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Tần Bửu Bửu lấy tay chỉ trên giường cười nói:

- Người đem để trên giường được rồi, cầm vậy thấy cực khổ quá.

Tiểu nhị làm theo lời, Tần Bửu Bửu lấy hai mươi lạng bạc đưa cho hắn, nói:

- Đưa cho vị đại gia ấy. Ta không nhớ ra ta có người bạn nào mà tốt bụng như vậy. người nói với hắn ta không làm thì không hưởng, không quen vô cớ để cho hắn tổn tiền. Người cảm phiền nhé.

Lại cho thêm năm nén bạc lẻ. Tiểu nhị vui mừng đi ra.

Thay quần áo, chải chuốt xong, trông đẹp đẽ như tiên đồng. Đến phòng khách, Phương Tự Nhu nhìn Bửu Bửu giật mình nói:

- Bửu Bửu, cái sừng tê giác trên tóc đâu rồi?

Trong phòng khách dĩ nhiên có rất nhiều người giang hồ đang ăn uống, nghe hỏi vậy đều cùng nhìn về hướng Bửu Bửu, trong lòng nói thầm:

"Thì ra là Tần Bửu Bửu, quả tiếng đồn không sai. Thế gian nam nữ trang lứa như hấn khó ai so sánh bằng".

Nhưng mà bọn họ quan tâm thực sự là cái tê giác ở đâu, chỉ nghe Bửu Bửu nói tự nhiên:

- Chứ không phải người nói tê giác xanh làm cho ta toi mạng sao? Cho nên hôm qua ta vô phòng khách điểm đã quăng nó ra ngoài cửa sổ. Hôm nay đi tìm không thấy, có lẽ bị chó tha đi mất rồi.

Phương Tự Nhu không biết phải nói với hấn thế nào, chỉ thở dài nói:

- Tê giác xanh là di vật của mẫu thân người, đem quăng bỏ không phải là thất kính đó ư?

Tần Bửu Bửu nghiêm nghị nói:

- Thất phu vô tội, hoàn bích kỳ tội. Gia gia từng cáo giới ta, nếu như nó có thể làm hại đến sinh mạng của ta thì nên quăng bỏ nó đi, để cho những ai thèm nó chảy nước dãi sẽ như chó cắn chó.

Phương Tự Nhu nản chí nói:

- Phụ thân người thật là người kỳ cục, nhưng đối với người thì thương yêu hết mình.

Gương mặt của Bửu Bửu tràn đầy kiêu hãnh. Phụ thân bị coi là "kỳ cục" hấn không cho đó là ngang bướng, mà còn cảm thấy rất vinh hạnh. Nhìn ra giang hồ có mấy ai được danh hiệu này.

Im lặng ăn xong bữa sáng, Phương Tự Nhu uống ngụm trà nói:

- Hôm nay không có việc gì nên về đi, đại ca người rất lo lắng.

Tần Bửu Bửu le lưỡi nói nhỏ:

- Không đâu!

Phương Tự Nhu cười nói:

- Người lưu lạc giang hồ hơn hai tháng, hôm nay quay về đại ca người chắc vui mừng khôn siết. Không trách người giả mất trí nhớ để tác kịch đùa với ba vị tiểu tăng đâu.

Tần Bửu Bửu lắc đầu lia lịa nói:

Đại ca nói nhất định nhất ta trong nhà gạch nửa tháng, xây mặt vào tường để nhớ sửa sai.

Thấy thú vị quá, Phương Tự Nhu đề nghị nói:

- Tại sao không về Thiếu Lâm tự, sau đó một thời gian sẽ về Kim Long Xã?

Tần Bửu Bửu lắc đầu càng quyết liệt nói:

- Càng thê thảm hơn. Đại hòa thượng thúc thúc sẽ nhốt ta trong nhà một tháng tụng kinh sám hối.

- Ha ha ha...

Phương Tự Nhu bỗng cười to chỉ vào Bửu Bửu nói:

- Đáng đời, ngày thường ham phá phách người ta, bây giờ nếm mùi khổ sở không nơi nương tựa.

Tần Bửu Bửu chống chế nói:

- Lão ngoan đồng!

Đại hiệp đạo oai danh lẫy lừng nơi đại sảnh cười nói chế nhạo như trẻ con, chọc cho mọi người chú ý. Nay được Bửu Bửu nhắc nhở Phương Tự Nhu cảm thấy hơi quá đáng, ho khan một tiếng, Phương Tự Nhu nói:

- Người không chỗ nương tựa thì chỉ có cách đến nhà ta ở.

Trề cái miệng, Bửu Bửu khinh thường nói:

- Lão tặc có cái gì mà chơi chứ? Người có thể đáp ứng những nhu cầu của ta không?

Phương Tự Nhu le lưỡi, có vẻ không vui:

- Tùy người vậy, bây giờ người không còn sợ nguy hiểm nữa, có thể đi khắp nơi.

Tần Bửu Bửu đứng dậy cung tay nói:

- Cảm ơn hộ vệ bấy lâu, xin tạm biệt!

Để nén bạc trên bàn trả tiền.

Phương Tự Nhu lấy mắt nhìn Bửu Bửu đi ra, trong lòng cảm thấy kỳ lạ:

- Bửu Bửu không biết làm cái trò gì, nói đi là đi, lại không đi ngõ Cao Sơn, cũng không về phía bắc Kim Long Xã, hấn muốn đi đâu? Để hấn một mình đi phiêu bạt giang hồ vậy được sao? Không được, thôi thì ta hãy thay mặt Vệ Tử Y đến dẫn hấn về, cái đứa chuyên gây rắc rối này chỉ có Phiêu Dã Tử mới trị được hấn. Nói không chừng Phiêu Dã Tử hiện đang trên đường đến đây.

Phương Tự Nhu đứng dậy đuổi theo, trong bụng thầm oán trách:

"Xem như ta nợ hấn, đem hấn bàn giao cho Phiêu Dã Tử an toàn là kể như trả xong nợ".

Nghĩ xong, hướng về phía Bửu Bửu vừa đi khuất đuổi theo.

Nhưng...

- Hầy! Tội nghiệp, tội nghiệp!

Tần Bửu Bửu núp ở trên nóc nhà khách điếm cười hì hì nói:

- Phương đại hiệp, người bám theo sau ta không tiện lắm, tốt hơn là người đi trước. Còn việc người đi đâu thì không can hệ gì đến ta.

*

* *

Tần Bửu Bửu lên ngựa chạy trên đường không nghỉ, tránh con đường đại lộ đi Hà Nam, vòng qua khúc quanh Đồng Quan đến Thiểm Tây, tới Hán Thủy, bỏ ngựa lên thuyền đến Hồ Bắc lão hà khẩu. Vì đi quá gấp nên thể xác và tâm thần đều uể oải.

Chưa đến một ngày, đã đi đến Hán Khẩu. Ở đây quan cảnh náo nhiệt phần hoa, xa đi bớt nổi cô tịch và cái khô khan lúc lên đường. Trên một quán khách điếm, cho cái bao tử nhiều ngày bị thiệt thòi dùng một bữa ăn ngon, tắm rửa xong ngã lưng xuống nghỉ.

Ở thị trấn lớn, bất luận ngày hay đêm cũng náo nhiệt, tấp nập. Khách điếm, trà đình rất nhiều, gánh hàng rong trên lề đường cũng nhiều. Có người đi bán dọc theo đường, có người bày bán ở mé sông, hình thành một bức tranh Du Lạc viên.

Tần Bửu Bửu tự bản thân cảm thấy lạ. Mỗi khi thấy tình cảnh bá tánh tự túc an lạc, hấn vui mừng, trong lòng như rạng sáng. Cho nên lúc nào tinh thần bực bội, hấn liền chạy ra ngoài dạo chơi.

- Bình!

- Ấy da!

- Xin lỗi, xin lỗi!

Đi đường không dòm phía trước, đôi mắt nhìn trời nhìn đất. Tần Bửu Bửu bị một người mười sáu, mười bảy tuổi mạnh mẽ, mặt mày thâm đen đục nhằm muốn bẻ đầu, chân đứng không vững, tạm ngồi xuống đất.

- Xin lỗi, xin lỗi, ta quá vô ý!

Thiếu niên đen xì đỡ Bửu Bửu lên, miệng không ngọt xin lỗi.

Tần Bửu Bửu chỉ biết nói:

- Thôi không sao, sức mạnh không bằng ai, đành thua người.

Thiếu niên đen xì dường như thấy chưa hết lỗi, cười lộ hàm răng, cung tay lễ phép cáo lỗi với Tần Bửu Bửu. Bửu Bửu cũng đáp lễ, song liền chia tay. Gặp nhau ngẫu nhiên, Tần Bửu Bửu chỉ cảm nhận gã đó quen quen, nhưng cũng không để ý lắm, trong lòng tính toán hành động từng bước kế hoạch, đến trời tối mới về khách điểm.

Đêm khuya người vắng, dễ nhớ người thân...

Tần Bửu Bửu mấy ngày nay vội vã đi đường không ngừng, lẽ ra nên ngủ bù mấy ngày. Nhưng bữa nay hẳn lại vô cùng nhớ Ngô Tâm đại sư và Vệ Tử Y, cũng nhớ luôn Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt và chúng tăng Thiếu Lâm tự. Nhớ đến quần hùng Kim Long Xã và Phương Tự Nhu vì báo ân mà theo bảo hộ mình.

- Tung, tung, tung!

Từ xa vọng lại tiếng trống điểm sang đã canh hai rồi.

Bỗng tiếng người nhốn nháo lên:

- Bắt trộm... bắt kẻ cướp... bắt trộm... bắt kẻ cướp...

Tần Bửu Bửu mơ màng đang sắp vào giấc điệp, ngồi dậy nói lầm bầm:

- Ta không nghe thấy, ta không nghe thấy, ta không nghe thấy.

Tần Bửu Bửu liền dậy mặc áo quần đàng hoàng, mở cửa sổ ra, thấy ngoài cửa ánh đèn rực sáng, di động, thanh thế dồn dập, liền hiểu ra người bị trộm là một tay đại phú hộ. Gia đình vâng lệnh rượt bắt trộm, một tên tổng quản chỉ độ trung niên chỉ huy mười tên gia bộc tìm kẻ trộm khắp nơi.

Có được dám đông để xem, Bửu Bửu cũng vì thế mà không ngủ được, nói thầm:

"Kẻ trộm được ung dung ra khỏi thôn, bản lãnh cũng chẳng tầm thường. Cái cách truy lùng này, trừ phi hẳn bị trọng thương, nếu không thì không có tác dụng gì cả. Ngược lại, cái gã trộm này cũng kém cỏi, đến nhà dân ăn cắp đồ mà để bị phát giác nhất định là tên không sành sỏi. Nếu không thì học nghề chưa thạo mới nửa mùa thì ra làm ẩu. Cái công phu như vậy so với Phương Tự Nhu vào hoàng cung như vào chỗ không người, thật là kém cỏi vô cùng, chỉ đáng gọi là mậ tặc".

Vị tổng quản nghe người tùy tùng vế báo, cúi đầu suy nghĩ, rõ ràng kết quả truy lùng quả y như dự đoán của Bửu Bửu. Kẻ trộm không phải là kẻ mà họ có thể ứng phó nổi. Bỗng nghe tổng quản lớn tiếng nói:

- Kẻ trộm có thể trốn ở trong nhà dân hoặc khách điểm Trấn Hưng. Lý Thất bộn người mỗi người dẫn thêm bốn người chia nhau đi lùng xét nhà dân. Lưu Tử Dẫn bộn người và ta vào khách điểm tra hỏi.

Mười mấy người thân nhiên cúi người vâng lời.

Tần Bửu Bửu thấy vậy cứ lắc đầu nói thầm:

"Bọn gia tộc nhà phú hộ này ngày thường tác oai tác quái, cho đến ban đêm cũng làm phiền nhiễu bá tánh. Chủ nhân của họ chắc là có giao hảo với quan gia mới dám to gan lớn mật đi lòng xét nhà dân".

Tròng mắt xoay tròn, Tần Bửu Bửu nảy ra một ý định, bèn đóng cửa sổ lại, lên giường ngủ.

"Bình bình. Bình bình" tiếng đập cửa. Ấy da, ấy da! Tiếng than phiền không ngớt vang lên. Ai đó tánh nóng thì sẽ va chạm, không dám chống cự thì chửi sau lưng cho hả giận. Người giang hồ thì không chấp nhận cho ai sỉ nhục, nếu họ có vài chiêu có lẽ những tên gia tộc ấy sẽ kêu trời như bọng.

Gương mặt của chưởng quỹ tiệm rất khó coi, dám giận nhưng không dám nói.

Cứ dẫn đường cho họ đến phòng của Tần Bửu Bửu ở, gõ cửa thật lâu không thấy trả lời. Quản gia bực bội muốn phá cửa, chưởng quỹ vội ngăn chặn nói:

- Thân gia gia, trẻ con mê ngủ không dậy, để ta gọi thêm vài tiếng.

- Thằng bé!

Thân tổng quản do dự hỏi:

- Bao nhiêu tuổi? Thân hình cao lớn hay lùn xị?

Khi đó chưởng quỹ mới nở nụ cười nói:

- Trên dưới mười tuổi có bao lớn, còn nhỏ mà! Ý mà Thân gia gia muốn...

Thân tổng quản khoát tay nói:

- Là thằng bé thì không cần xét, đi tới chỗ khác.

Mọi người đi chưa được hai bước thì cửa phòng mở cái két. Bửu Bửu tăng háng nói:

- Nô tài to gan, đứng hết lại cho ta xem nào!

Tần Bửu Bửu tính giả vờ ngủ, đợi bọn họ lại đặt quây chơi cho vui, không dè bị tiếng nói của chưởng quỹ nên Thân tổng quản bỏ đi không vào. Bửu Bửu chỉ còn cách dứt khoát phải khiêu khích.

Thân tổng quản giật mình, bình thường ai mà dám nạt hấn như vậy. xoay người thấy đúng là đứa trẻ quý phái, ngơ ngẩn giây lát, xong lễ phép nói:

- Tiểu công tử, người gọi ta đó ư?

Mấy ngày nay Bửu Bửu đã quen thấy người lạ khi nhìn hấn thì ngơ ngẩn:

- Bọn người dựa vào thế lực của ai, nửa đêm đến phiền nhiễu giấc ngủ thiên hạ. Thiếu gia đang cùng Chu tiểu thư ngâm thơ vọng nguyệt, bọn người làm như gà kêu chó sủa làm cho cô ta sợ chạy mất, bây giờ phải bồi thường ta như thế nào đây?

Thân tổng quản nghe vội nói:

- Chu tiểu thư là ai? Đến phòng người khi nào? Vóc dáng cao lớn hay ốm yếu?

Tần Bửu Bửu buộc miệng cười nói:

- Chu tiểu thư là cành vàng lá ngọc, nữ tử của Chu công công, học thức uyên thâm. Lúc nãy đã gặp ta trong mộng. Cầm, kỳ, thi, họa không thứ nào không tinh thông, người đẹp như vậy dáng vẻ dĩ nhiên dịu dàng, xinh đẹp.

Thân tổng quản bỗng không vui nói:

- Thì ra tiểu công tử đùa cợt với ta?

Tần Bửu Bửu lại nổi nóng nói:

- Thiếu gia chưa tỏ ra giận dữ người lại muốn giành làm trước. Thiếu gia rất muốn biết bọn người là ở cái hang nào bò ra vậy, hiếp người lành sợ kẻ ác!

Thân tổng quản lúc này không thể nhịn được, cũng không thể trước mặt thuộc hạ mà chịu lép má, nạt nói:

- Đại huynh của ta giàu nhất phương nam. Người là con nít miệng còn hôi sữa đừng cậy vào cái miệng leo mép.

Tần Bửu Bửu lắc đầu nói trong giận dữ:

- Bộ mặt ỷ thế của người đã phơi bày. Xin hỏi Thân gia gia, quý phủ đã xảy ra chuyện gì?

Thân tổng quản cảm thấy cái vị tiểu công tử này rất khó ứng phó, nói chuyện tức chết người thôi, khi không lại trở giọng hỏi tử tế, bèn nói:

- Bị tặc tử lấy mất một chiếc ngọc long bôi.

- Ngọc long bôi?

Tần Bửu Bửu giật mình nói:

- Ngọc long bôi trên ấy điêu khắc hình rồng tinh xảo, chắc là người thợ giỏi làm lấy?

- Đúng vậy.

Thân tổng quản lời nói có vẻ vô cùng kiêu ngạo:

- Trong thiên hạ tất cả chỉ có tám cái Ngọc long bôi. Đại huynh ta được bốn cái, người còn nhỏ mà kiến thức lại rộng đấy chứ?

Tần Bửu Bửu vốn cố ý gây chuyện, lại nói:

- Có chi mà quý hiếm? Chẳng qua gặp gió giàu nhanh, rồi lấy làm tự mãn đấy thôi!

Thân tổng quản giận dữ thành cười nói:

- Người nhỏ mà nói chuyện tức chết người được. ta không có thời giờ trao đổi với người đâu!

Tần Bửu Bửu không màn nói:

- Cho tới trẻ con mà không tranh luận nổi, không sợ thuộc hạ về sau không phục tùng người sao?

Thân tổng quản cười gượng:

- Người dường như rắp tâm kiếm chuyện?

- Đúng vậy!

Tần Bửu Bửu nói gọn gàng, không chối từ nói:

- Bọn người làm ta mất giấc ngủ, nhưng ta xưa nay hể mở mắt là muốn gây chuyện. Lấy bọn người mở hàng để mọi người cùng chúc mừng.

Thân tổng quản không để ý cười to lên:

- Người biết võ? Trẻ con, người là cậu ấm của nhà ai bị cứng chiều nên hư mất rồi, bây giờ chạy trốn ở đây?

Tần Bửu Bửu lớn lối hỏi:

- Chuyện của thiếu gia người không đủ tư cách hỏi. Không biết võ công vẫn có thể dạy được người. Ta hỏi người chủ gia người vốn có bốn chiếc Ngọc long bôi, tại sao chỉ bị kẻ trộm lấy đi có một cái?

Thân tổng quản bị một đứa nhỏ kêu lên gọi xuống, thật là không biết bưng cái mặt để đâu, giận dữ nói:

- Thân gia gia không cần nói cho người biết, còn người có tài nghệ gì thì cứ trở tài đi, nếu không thì dẹp qua một bên.

Tần Bửu Bửu gương mặt có vẻ lạ lạ, dường như cảm thấy đối phương thật vô lý, nói:

- Người trước cung kính, sau ngạo mạn, lo giữ thể diện, phong độ khiếm nhã. Thái độ trước sau bất nhất, đúng là tiêu chuẩn nô tài, nghiên cứu học thuyết Kiến phong chuyển dữ (theo chiều gió) rất sâu sắc kính phục, kính phục! Chủ gia người quá đa nghi, lại là hộ bộ giữ cửa, sợ một ngày nào đó đạo tặc mò đến lấy mất hết cho nên đem bốn cái Ngọc long bôi chia ra cất, có phải không? Còn cái kẻ cắp cũng ngu quá, tại sao lại chỉ tìm được có một cái thì đã bị người ta phát hiện rồi.

Bửu Bửu lúc thì cố ý đùa cợt bắt chẹt, khi thì học cái giọng người lớn lên lớp trẻ con, sau cùng đối với tên trộm vừa tiếc rẻ vừa khi dễ, nhất thời làm cho tên tổng quản không biết đâu mà mò.

Thấy mọi người vì sự phe phán của mình mà lặng thinh đến ngẩn người, Tần Bửu Bửu lại nói đùa:

- Xem ra ta đoán không sai, gia chủ của người đối với các người rất là tệ bạc, bọn người trong lòng cũng rất bất mãn, chỉ vì thấy có thể lấy oai trước dân lành cho nên ráng nhẫn nhịn. Nếu như có một ngày nào đó vì muốn làm vừa lòng chủ, cho dù có bị thiệt thòi, có đi vợ vét, thì trên chủ gia dưới là các người cũng oai phong đấy chứ!

Thân tổng quản mặt tái xanh, giận dữ nói:

- Hừ! Tiểu tử to gan thật, phụ thân người có là nhất phẩm đại quan người cũng không nên bướng bỉnh như vậy.

Tần Bửu Bửu cười khúc khích.

Thân tổng quản giận gào to lên:

- Ranh con, được voi đòi tiên, được một đòi mười. Người đâu! Bắt lấy hẩn cho ta!

Mấy tên nô bộc thấy đứa nhỏ được nước làm tới, khi có lệnh của tổng quản liền nhào tới:

- Khoan đã!

Tần Bửu Bửu muốn ra tay, bỗng nghe một tiếng hét như sấm vang lên. Máy người nô bộc cũng đều sợng lại, làm cho trò đùa của Bửu Bửu mất hứng. Hất cái mặt lên định cho người nhúng mũi vào chuyện thiên hạ một bài học, nhưng nhìn kỹ lại thì ra là gã thiếu niên đen xì hôm qua đụng phải nhau ở giữa đường nên bắt chẹt giật mình.

Thiếu niên đen xì tưởng đứa trẻ bị hàm oan, nên nạt kêu bọn họ ngừng tay, còn đứa trẻ thì nhìn hẩn trân trân, tỏ vẻ không vui, mà dường như còn trách hẩn nhúng mũi vào việc người khác. Nhìn rõ mặt mũi đứa trẻ hẩn cũng giật mình.

Thân tổng quản thấy người, vừa đến cũng lại là kẻ nhỏ tuổi, giận dữ nói:

- Cái thằng quỷ đen này lại xía mỏ vào, kêu âm ỉ lên, bộ hết chỗ chơi rồi hả?

Thiếu niên đen xì nói nghiêm chỉnh:

- Ta không muốn thấy các người đông như vậy mà ăn hiếp đứa bé, có mắc cỡ không?

Thân tổng quản nghe giọng nói của hẩn, cố nén giận nói:

- Toàn là do cái thằng trẻ còn hôi sữa thối kia gây ra cả, lại còn nói hỗn láo, tức chết được đi thôi!

Thiếu niên đen xì không hiểu sự tình nên chen chân vào, lấy làm lạ nhìn Bửu Bửu.

- Đúng vậy!

người đông càng có dịp quây, Tần Bửu Bửu cố ý khoái chí nói:

- Những tên nô tài này nửa đêm la lối tầm bậy, làm người đẹp trong mộng của ta biến mất, dĩ nhiên bọn họ phải ở lại đây đùa với ta để đền đáp. Còn người huynh đệ đen xì kia, người làm ta cụt hứng, thì tính bồi thường chi đây?

Thiếu niên đen xì không biết tính sao, cứ lấy mắt nhìn trân trân Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu cảm thấy gã thiếu niên này vô vị quá, xoay tròn đôi mắt nói:

- Thân gia gia, khi nãy nghe người nói vóc dáng của kẻ cắp Ngọc long bôi rất cao lớn. Người xem vóc dáng của vị quý đen này có giống kẻ cắp ấy không?

Thân tổng quản nghĩ kẻ lấy trộm dám vào nhà đại phú toàn thân còn nguyên vẹn đào thoát được không thể nào là đứa thiếu niên mười bảy tuổi cho nên đối với thiếu niên đen xì chỉ có giận chứ chưa có nghi ngờ, nay được Bửu Bửu nhắc nhở, bèn ngẩng nhìn kỹ lưỡng thiếu niên đen xì, cảm thấy rất giống nhưng không dám cả quyết.

Thiếu niên đen xì không ngờ việc làm đầy hảo ý của mình lại bị phải mang vạ vào thân, gương mặt như đồng đen giận phát đỏ lên, tức giận nhìn Bửu Bửu lại thấy hấn thật dễ thương nhưng lại quá tệ.

Nhìn gương mặt thiếu niên đen xì một hồi, Tần Bửu Bửu cười khúc khích:

- Người tức giận đó phải không? Đáng tiếc người thực là đen, xem không rõ mặt có phải giận là đỏ lên hay không?

Không để cho thiếu niên có cơ hội phát ngôn, Tần Bửu Bửu hướng về tổng quản nói:

- Thân tổng quản là người biết phải quấy, dĩ nhiên không bao giờ căn cứ vào vóc dáng tương tự để lại đổ lỗi cho người ta, cũng có thể xin vị đại ca đen xì cho bọn người vào phòng khám xét, mọi việc sẽ rõ ràng thôi.

Thân tổng quản lúc này mới thấy đứa trẻ này rất hiểu ý người, dĩ nhiên là làm theo lời hấn, nên nói với thiếu niên rằng:

- Tệ phủ đêm nay bị trộm mất một chiếc Ngọc long bôi, khổ nỗi tìm không ra tung tích kẻ trộm, cho nên hoài nghi hấn trốn vào nhà dân hoặc khách điểm. Người có thể theo bọn ta vào phòng lục xét không?

Thiếu niên đen xì đứng trong tư thế trông rất hiên ngang, nói rằng:

- Bọn người là quan gia ư? Tại sao dám ngang nhiên khuấy nhiễu bá tánh?

Thân tổng quản gượng cười nói:

- Đại huynh ta ở phương nam nha phủ không khác gì quan gia, bộ người sợ ta xét ra tang vật?

Tần Bửu Bửu châm thêm dầu nói:

- Đúng, ta nói cho hắc huynh nghe, nhượng bộ chút giải hòa khí bình yên, nếu không làm sao kết thúc câu chuyện.

Thiếu niên đen xì dậm chân nói:

- Được, nếu lục không có gì ta sẽ cho các người từng người bò như chó.

Tần Bửu Bửu làm như tốt bụng, phụng họa nói:

- Đúng, ta làm nhân chứng, tuyệt không thiên vị bất cứ bên nào.

Thiếu niên đen xì lấy mắt giận dữ nhìn hắc, Bửu Bửu không thèm để ý.

Thân tổng quản dẫn người vào phòng thiếu niên đen xì, Tần Bửu Bửu dĩ nhiên cũng đi theo vào, có điều vóc dáng thiếu niên rất giống kẻ trộm nên Thân tổng quản căn dặn thuộc hạ phải lục xét cho cẩn thận.

Thiếu niên đen xì đứng như khúc gỗ trước cửa vào. Tần Bửu Bửu ngồi trên ghế luôn mồm ca vài bài ca, để cho bọn họ thoải mái một chút. Khẩn trương quá làm được việc gì đâu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sắc mặt của thiếu niên đen xì.

Bửu Bửu không thích những ai đối với hắc như khúc gỗ, nói thầm:

"Quạ đen này trông cũng oai, xem thiếu gia đây dạy người như thế nào nha!"

Thân tổng quản ra khẩu lệnh nói:

- Xét cho kỹ, dưới giường, trên trần nhà, bất cứ ngổ ngách nào cũng không bỏ sót.

Thiếu niên đen xì ngăn người nói:

- Thân tổng quản, người làm như khẳng định đồ vật nhất quyết ở trong phòng ta, không chừng tên trộm đang cười người khờ khạo, đã lôi đồ đi ra ngoài thành từ khuya. Tội cho người còn ở đây làm việc không công vô tích sự. Thân tổng quản nghĩ cũng đúng, Tần Bửu Bửu thì nghĩ khác nói:

- Thân gia gia đừng bị lừa, tôn phủ tài nhiều, thế to, bên ngoài đã có người khác khám xét, nếu phát hiện nhân vật khả nghi nhất định sẽ đến báo cáo. Hơn nữa, Thân gia gia đã khổ cực nửa đêm rồi chỉ thấy có vóc dáng thiếu niên này giống kẻ trộm hơn hết? Thân gia gia nên nhớ thả cọp thì dễ, bắt cọp thì khó. Đêm nay phải xét rõ ràng mới được, tốn chút thời gian còn hơn là chuyện qua rồi hối hận.

Suy nghĩ một hồi, Thân tổng quản lại quyết định xét cho kỹ mới an tâm.

Thiếu niên đen đến bên cạnh Bửu Bửu vẻ ngạc nhiên nói:

- Người và ta có thù chẳng? Hay là vì ban ngày ta sơ ý đụng phải người...

Tần Bửu Bửu cất lời nói:

- Ta không phải là kẻ hẹp hòi như vậy, vả lại chuyện ban ngày hôm nay đôi bên chúng ta đều có lỗi. Một đứa đi đường không để ý, một đứa đi hùng hổ, không ai tránh được. chỉ vì bị quấy rầy không sao ngủ được, thôi thì tất cả cùng làm trò chơi. Ta xúi với Thân tổng quản phá chuyện của người, người cũng có thể trả đòn lại ta một miếng. Ai bảo người im lặng để chịu thiệt? Nếu như người thiếu tài nghệ biểu diễn thì hãy xem ta biểu diễn đây!

Hắn nói rất nhỏ, Thân tổng quản đứng xa nên không nghe được. thiếu niên đen nghe vậy trợn mắt nghiêng răng nhìn trôn trôn Bửu Bửu giống như nhìn quái vật. Tần Bửu Bửu không chịu thua, đôi mắt càng mở to nhìn lại, thiếu niên đen nói:

- Ta có nghe sư phụ ta nói, có một đứa trẻ không ai biết có phải là người võ lâm hay không, nhưng mà làm việc luôn gây bất ngờ, khó mà lường trước được. Nếu đây không phải là phương bắc thì ta nhận người là hắn vậy!

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói:

- Ta là ta, sao mà như hắn được!

thiếu niên đen cười cười vô cùng thú vị nói:

- Đáng tiếc là ta chưa thấy hắn lần nào.

Tần Bửu Bửu mang máng nhớ ra, nhìn thiếu niên đen với vẻ thần bí nói:

- Thân tổng quản, kẻ trộm Ngọc long bôi chính là vị thiếu niên đen này!

Tất cả đều không hiểu gì, nhìn hắn. Thân tổng quản nói:

- Trong phòng xét không thấy Ngọc long bôi, người có gì chứng minh hắn là người đánh cắp?

Tần Bửu Bửu cười hì hì nói:

- Vừa rồi hắn nói nhỏ bên tai ta, cười người khờ dại, khoe hắn cất giấu tang vật rất hay. Ta thấy Thân gia gia cực nhọc suốt đêm mà chẳng thu hoạch gì trong lòng không cam cho nên mới nói thực tình với người.

Thiếu niên đen đứng dậy giận dữ nói:

- Trẻ con miệng mồm đen đỏ, ngậm máu phun người, thật quá độc ác. Ta có nói chuyện ấy bao giờ, người chỉ ham đùa, không nghĩ đến sinh mạng người, xem ta dạy cho người một bài học?

Tần Bửu Bửu thấy hắn muốn ra tay, nạt rằng:

- To gan! Ta có bằng chứng, người la ó om xòm gì vậy?

Thiếu niên đen nổi giận quát:

- Tốt nhất đem bằng chứng ra, nếu không ta đem người quăng xuống sông Trường giang để tẩy não.

Tần Bửu Bửu nói:

- Người quá nóng nảy, nhất định là thất bại so với phụ thân người, kém đến hơn mười vạn tám trăm lần.

Thiếu niên đen thấy Bửu Bửu đầy tự tin có phần lo lắng, nhưng làm ra bình tĩnh:

- Miệng nói không hại chết người, người chỉ biết nói bậy, bằng chứng đâu?

Tần Bửu Bửu cười thần bí, hỏi Thân tổng quản:

- Thân gia gia, cái Ngọc long bôi bao lớn?

Thân tổng quản bị hấn làm mơ hồ, chỉ nói:

- Cỡ một tấc, nhỏ mười phân, xinh xắn dễ thương. Những tay đại phú gia đấu tranh giành thu làm của.

Gục gặc đầu, Tần Bửu Bửu không nhìn đâu hết, đôi mắt tinh quái ngấm nhìn toàn thân thiếu niên đen từ trên xuống dưới, từ trái qua phải. Thiếu niên đen bị hấn nhìn đến sượng sùng, bất chợt phát nạt to lên:

- Thật là đứa bé vô giáo dục, nhìn người như thế kia ư?

Tần Bửu Bửu không để ý, cuối cùng đưa ánh mắt như dán dính vào trên tóc thiếu niên đen, cười nói:

- Tóc của người rất kỳ lạ, trong ấy dường như có cất giấu cái gì đó.

Lời nói làm cho người trong cuộc thức tỉnh. Thân tổng quản và mọi người đều nhìn búi tóc của thiếu niên đen, ho một tiếng:

- Lên, đừng để hấn chạy!

Tôn phủ gia nô bao vây lấy thiếu niên. Thiếu niên bên trái tung ra một quyền, bên phải một cước, người nhà Tôn phủ người ngã bên đông, kẻ ngã bên tây. Thân tổng quản chịu không nổi đến mười chiêu. Thiếu niên thừa cơ nhảy ra, thuận tay kéo Bửu Bửu cùng đi. Bửu Bửu vẫy vùng la lớn lên:

- Cứu ta với... ai đến cứu ta... hấn muốn giết ta... ta...

tiếng nói càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe được nữa.

Trong đêm tối, thiếu niên đen tay trái nắm chặt Tần Bửu Bửu. Trên đường đi Bửu Bửu kêu la inh ỏi, làm cho người của Tôn phủ phải ra can thiệp. Thiếu niên dùng tay phải chống đối quyết liệt mới thoát được ra ngoài.

Không còn gì để đùa nữa, Tần Bửu Bửu cười thỏa thích nói:

- Thôi được, trò chơi kết thúc rồi. Người có thể buông tay ta ra.

Thiếu niên vừa tức giận nắm chặt lấy Bửu Bửu. Bửu Bửu kêu đau một tiếng nói:

- Ta không chạy đâu, buông ta ra, nắm chặt quá ta bị đau!

Hừ một tiếng, thiếu niên đen nói:

- Người cũng biết đau nữa ư? La inh ỏi để dẫn đến bọn ta đánh nhau. Người bị đánh không biết đau ư?

Tần Bửu Bửu nói nghiêm chỉnh:

- Bọn nô tài nhà Tôn phủ này thường vô cớ xòe tay xin tiền của bá tánh, tác oai tác quái. Người có võ công, dạy cho bọn họ một bài học để bá tánh hả giận cũng nên đó.

Thiếu niên đen nói:

- Trong khách điểm, người giảng hồ không chỉ mình ta, tại sao cứ tìm đến ta?

Tần Bửu Bửu làm giọng dạy đời của người lớn nói:

- Người học võ ngẫu nhiên chủ trì chánh nghĩa bộ không đáng hay sao? Người thối thác đủ thứ, cần nhân đủ điều, sư phụ người dạy người như thế nào? Chỉ dạy người làm thế nào để ăn trộm đồ ư?

Thiếu niên đen tay nắm càng siết mạnh, Tần Bửu Bửu kêu to:

- Người đường đường nam tử mà hẹp lượng còn thua con kiến. Chỉ biết cậy sức mà hiếp kẻ yếu.

Hơi nới tay, thiếu niên đen cười nhạt:

- Bề ngoài người đáng yêu thật nhưng tâm địa thì xấu vô cùng. Toàn bắt chước cái thứ hại người.

"Chà" một tiếng. Tần Bửu Bửu cười nói:

- Những nô tài đó không hại được người chết đâu. Ta cũng biết người càng không bao giờ giết họ.

Thiếu niên đen nói:

- Bây giờ người có nói gì ta cũng không nghe. Ta sẽ dạy cho người một bài học.

Tần Bửu Bửu hăm hở, vô cùng hiếu kỳ nói:

- Người dạy ta như thế nào. Người dám không? Người cẩn thận, sư phụ lột da người ra đấy!

- Thử thử xem là biết!

Thiếu niên đen bỗng ngưng kéo Bửu Bửu lại nói:

- Người mấy lần nhắc đến sư phụ ta, hay là người đã quen biết ông ta?

Gục gặc đầu, Tần Bửu Bửu thở dài nói:

- Người buông tay ra để ta nghỉ ngơi giây lát sẽ nói.

Thiếu niên đen dốc tâm trả thù:

- Không được, bọn ta phải lên đường, nói mau!

Tần Bửu Bửu trợn mắt giận nói:

- Người đi một bước, ta phải đi hai bước mới theo kịp. Người rắp tâm để ta mệt chết?

Thiếu niên oai vệ nói:

- Đó là dạy người học đó. Nếu không nói ta càng chạy nhanh hơn!

Cá tánh nổi lên, Tần Bửu Bửu ương ngạnh nói:

- Thiếu gia không muốn chạy, người muốn chạy thì cứ tự nhiên. Xin thứ lỗi ta không đi theo được.

Thiếu niên đen tính cũng không vừa, tay trái dùng sức kéo Bửu Bửu đi. Bửu Bửu đôi chân không động để hấn kéo. Gót giày mài dưới đất, cười khúc khích nhìn trán của thiếu niên đổ mồ hôi, cảm thấy trò chơi này mới lạ thật nên trêu đùa nói:

- Ê, nếu như đôi giày ta bị hư, phiền mua một đôi khác đền ta.

Bỗng sức hiểu ra, thiếu niên đen kinh ngạc nói:

- Người có võ công?

Tần Bửu Bửu nói lấp lửng:

- Có học qua chút ít công phu thiên cân trụ, nhưng đáng tiếc không địch nổi sức mạnh của người.

Thiếu niên đen nói:

- Không chịu nổi người đâu. Hồi nãy người cố ý để ta kéo người ra?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu nói:

- Bây giờ có thể buông ta ra chưa?

Thiếu niên đen hầm hầm nói:

- Không buông!

Tần Bửu Bửu cũng hầm hầm:

- Nếu không buông tay, sau này gặp sư phụ người, ta nói hấn sẽ đánh đòn người trước rồi tính sau.

Thiếu niên đen tíc cười nói:

- Sư phụ làm sao nghe chuyện cởn con như vậy?

Bửu Bửu thật bất ngờ nói:

- Nói về vai vế, ta là sư thúc của người. Người vô lễ với sư thúc không đáng đánh đòn ư?

- Ha ha...

thiếu niên đen cười ôm bụng, nới tay. Tần Bửu Bửu thừa cơ rút tay về. Một chập sau, thiếu niên đen nói:

- Người nói đi, sư phụ ta là ai?

Trề môi, Tần Bửu Bửu thông thả nói:

- Trừ Phương Tự Nhu là vị đại đạo ra, có ai dám dạy người cái thứ mậu tặc vô tích sự chứ?

- Người...

Thiếu niên đen kinh hồn, không đếm xỉa đến sự múa may của Bửu Bửu nói:

- Vậy người vốn là ai? Tại sao lại biết sư phụ của ta là Phương Tự Nhu đại hiệp?

Tần Bửu Bửu không đáp, hỏi ngược lại:

- Người hãy nói trước, những ngày trước đây người chạy vạy cho ai?

Thiếu niên đen đầu óc rối loạn, chỉ nói xuôi theo:

- Thì là vị trẻ nhỏ thần bí nào ta đã nói đó, tên là Tần Bửu Bửu. Đại ca của hấn là Kim Long Xã Vệ Tử Y đại hiệp, là bằng hữu của sư phụ ta. Nửa tháng trước, hấn đến tìm sư phụ giúp hấn đem một cây ngọc như ý đến kinh thành Long môn tiêu cục đúng vào ngày mừng ba, đến nơi làm lễ chúc thọ trao cho Long Vân, nói là sư phụ lượm được. Nhưng mà hai tháng nay sư phụ đi làm việc ở bên ngoài, Tần Bửu Bửu mới trao cho lão bà, lão bà kêu ta đi giúp.

Tần Bửu Bửu thăm dò hỏi:

- Người biết vị trẻ nhỏ ấy tại sao không đích thân đi trao không?

Cười cười, thiếu niên đen nói:

- Nói cũng lạ, Tần Bửu Bửu rõ ràng cũng đến kinh thành nhưng sao thích gây thêm phiền toái, lại căn dặn đừng nói hấn trao cho. Ta chỉ biết y hẹn đến kinh thành, bỗng nhiên nhớ đến Tần Bửu Bửu rất thích chơi trò tác quái, thậm nghĩ không biết hấn có đùa giỡn gì ta không? Nên ta trà trộn trong đám đông đi chúc thọ, lại chợt thấy Vệ Tử Y và Thiếu Lâm chưởng môn song song ra phía sau nhà. Ta tò mò cũng đi ra nghe trộm mới biết ngọc như ý là lễ vật của Thiếu Lâm, có một vị tên

Minh Nguyệt hòa thượng kể lại ngọc như ý bị mất như thế nào và nói Tần Bửu Bửu bị mất trí nhớ. Vệ Tử Y và Ngô Tâm đại sư gương mặt biến sắc, vô cùng lo âu.

Tần Bửu Bửu thấy xót xa, "hầy" một tiếng khóc lên. Thiếu niên đen không biết ắt giáp gì, hỏi:

- Người khóc gì? Ta có ước hiếp người đâu?

Một hồi lâu, lau nước mắt, tinh thần hơi dễ chịu. Tần Bửu Bửu hỏi:

- Người ghê gớm thật, nghe lén mà không bị phát hiện.

Mặt ửng đỏ, thiếu niên đen nói:

- Ngô Tâm đại sư và Vệ Tử Y mới ghê gớm, ta vừa tiếp cận cánh cửa, thì bị họ phát hiện ngay. Ta chỉ còn cách nói theo lời Bửu Bửu dặn, bọn họ dường như trong bụng có nhiều chuyện nên không hỏi thêm.

Hừ một cái, Tần Bửu Bửu nói:

- Thiếu chút bị người lừa rồi, thế nhưng tại sao người lại ở đây?

Thiếu niên đen không đồng ý nói:

- Toàn là người đặt vấn đề, người còn chưa nói tên họ cho ta biết!

Tần Bửu Bửu giả hoạt nói:

- Người nhận thấy Tần Bửu Bửu rất tệ phải không?

Thiếu niên đen ngẫm nghĩ nói:

- Hắn có chút lí lắc, nhưng dù sao cũng tốt hơn người nhiều.

Tần Bửu Bửu khoái chí cười:

- Ta lại tốt hơn ta nhiều ư?

Giật mình, thiếu niên đen không dám cả quyết:

- Người...

Bắt đầu ngấm nghĩa Tần Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu nói thay cho hắn:

- Ta là Tần Bửu Bửu, Tần Bửu Bửu là ta.

Thiếu niên đen có cảm giác như bị lửa đốt, giận nói:

- Người chính là người đó, tại sao lại làm thình?

Tần Bửu Bửu cảm thấy rất kỳ lạ hỏi:

- Ta không quen biết người, đồng thời cảnh ngộ hiểm nguy của ta vẫn còn đó, không cần thận sao được?

Thiếu niên đen nói:

- Cái việc tê giác xanh của người bọn họ cũng biết rồi.

Tần Bửu Bửu đưa tay phải ra nói:

- Đưa đây!

Thiếu niên đen sững sốt:

- Đưa cái gì? Cái sừng tê giác của người không có ở trên người ta.

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói:

- Đừng giả vờ dại khờ? Ngọc long bôi đem ra cho ta xem chút nào.

Thiếu niên đen giờ đây mới biết hẳn thật sự là quỷ linh tinh, nhìn nhận nói:

- Ngọc long bôi ở chỗ ta thì đúng, nhưng tại sao lại phải cho người mượn xem chứ?

Tần Bửu Bửu lắc đầu qua lại nói:

- Thứ nhất, sư phụ của người và Vệ Tử Y là đồng lứa bè bạn, ta là huynh đệ với hắn, dĩ nhiên là đồng trang với sư phụ người. Ta là sư thúc của người, đồng thời Thiếu Lâm đời thứ mười bốn Minh Nguyệt nếu phân vai thì cũng phải gọi ta là sư thúc. Chỉ có điều ta không phải là người của Thiếu Lâm môn, cho nên khỏi phải ngại. Tất cả đồng vai lứa gọi nhau như huynh đệ, bằng hữu. Nếu như người không đem ngọc long bôi ra thì ta sẽ lấy quyền sư thúc ra lệnh. Người không thể không đem ra. Sư phụ người cũng phải chiều theo ý ta. Thôi thì vui vẻ lấy ra cho ta chơi đi. Chúng ta đều là bằng hữu cũ mà. Thứ hai, người học nghề chưa thạo, đã gây ra án. Nếu đêm nay rủi bị bắt và bị người ta tra hỏi biết là môn hạ của Phương Tự Nhu, không phải làm mai một danh dự của sư phụ người xưa nay chưa từng thất thủ. Kỳ sau gặp sư phụ há chẳng bị hắn đuổi người ra khỏi môn đường? Thứ ba,...

- Đủ rồi, đủ rồi!

Thiếu niên đen vội xin tha:

- Người ngàn lần không nên cho sư phụ ta biết. Ta chỉ muốn thử xem ta học được tới đâu thôi.

Tần Bửu Bửu lại đưa tay phải ra nói:

- Đem lại, ta đếm tới ba. Một, hai...

- Đừng đếm nhanh như vậy!

thiếu niên đen cời búi tóc xuống, lấy ra cái Ngọc bội, nói:

- Đây, lấy đi. Cái long bôi này đã làm náo động cả một đêm.

Chén Ngọc long bôi được làm rất nhỏ và khéo. Ngọc trong ngần, tinh xảo, trên chạm khắc hình rồng xinh đẹp.

Tần Bửu Bửu nhận qua, giỡn đùa nói:

- Một cái chén bể? Nhà giàu ở trần gian lại tranh giành làm của, thật là cái chén dễ thương!

Thiếu niên đen không yên tâm nói:

- Người không được nói với sư phụ chuyện đêm qua nhé! Cái chén này tặng cho người.

Tần Bửu Bửu vô cùng thích thú nói:

- Xem ra sư phụ người dạy người cũng rất nghiêm, yên tâm đi, ta chỉ lừa người thôi. Ai mà đi vào chỗ ổ trộm đi nói chuyện nhỏ nhặt? Ta không bao giờ muốn mách chuyện tư của ai cả, nhưng mà ngọc bôi thật tặng cho ta ư?

Thiếu niên đen có cảm giác mình bị lừa, nhưng lại thấy yên tâm, thở phào nói:

- Cái chén này uống rượu thì nhỏ, ta cũng chưa xuất đạo, thôi thì tặng cho người.

Tần Bửu Bửu xoi bói nói:

- Người cũng hơi dở, chỉ lấy một cái làm được gì?

Thiếu niên đen không muốn biện hộ làm gì nói:

- Sư phụ nói đúng. Trước mặt người nói chuyện phải cẩn thận, để tránh bị móc ra nhược điểm.

Tần Bửu Bửu không cho là vậy, nói:

- Bản thân kém cỏi lại đem sư phụ ra đỡ.

Thiếu niên đen không thể không nói:

- Ta vốn không biết Tôn phủ có mấy cái Ngọc long bôi.

Bửu Bửu cười nói:

- Cho tới câu chuyện thâm kín của họ cũng chẳng biết, còn không sợ người ta cười, còn dám nói ra nữa.

Thiếu niên đen không ngờ nói chuyện cũng quá mệt, khó chịu nói:

- Ta là người qua đường, bỗng ngựa tay làm chơi, đâu có thời giờ tìm hiểu.

Tần Bửu Bửu bỡn cợt nói:

- Không rình mà cắp được, điểm này so với sư phụ người thì hay hơn.

Đồ đệ đầu được ngang nhanh nói hay hơn sư phụ, thiếu niên đen vội nói:

- Ta chỉ may mắn gặp phải. nếu như sư phụ, bốn cái ngọc long bôi sẽ không bỏ sót cái nào.

Tần Bửu Bửu cười hỏi:

- Thôi vậy, vừa rồi người nắm tay ta đau, bây giờ ta cũng làm người đổ mồ hôi hột, coi như không ai thiếu ai. Người võ ta văn, mọi người có một cái hay, bất phân cao thấp.

Thiếu niên đen bị quấy phá mệt muốn nghỉ ngơi nói:

- Người là mèo, đêm không ngủ cũng được. Ta thì mệt rồi.

Tần Bửu Bửu cười nói:

- Tuổi còn trẻ mà vô dụng đến thế, vậy mà cũng chọn cái nghề này.

Thiếu niên đen ngáp một cái nói:

- Người đi chơi đi, ta không thể hầu người nữa.

Kỳ lạ là lối đi của thiếu niên đen cũng cùng một đường với Tần Bửu Bửu. Tần Bửu Bửu đi theo sau kinh ngạc nói:

- Người chắc về sào tặc, tại sao lại đi lối này.

Thiếu niên đen lười biếng nói:

- Ta về quê thăm mẫu thân .

Tần Bửu Bửu ngớ ra nói:

- Người nhà ở Giang Tây?

Gật gật đầu, thiếu niên đen bỗng xoay người nói:

- Người theo ta làm gì? Người nên về đi để bọn họ trông đợi.

Lắc lắc đầu, Tần Bửu Bửu nói:

- Tạm thời chưa về được, ta cũng muốn đi Giang Tây.

Thiếu niên đen hai tay chống nạnh, hằm hừ nói:

- Người muốn đi đâu tùy người, có điều đừng bám theo sau ta.

Tần Bửu Bửu tỏ vẻ không có cách gì nói:

- Ta không theo người không được, ta cũng bất đắc dĩ thôi.

- Tại sao?

Thiếu niên đen nhớ đến hấn bắt bẻ nhiều chuyện ngán ngẩm nói:

- Không biết người có lý do như thế nào, ta ghét người bám theo ta, tạm biệt!

Nói xong hấn triển khai khinh công lao nhanh về phía trước. Hơn một giờ sau, thiếu niên đen tưởng đã bỏ xa Tần Bửu Bửu, mới đi thông thả lại, xoay đầu nhìn về đoạn đường đã đi qua, bỗng giật mình, thì ra Tần Bửu Bửu chỉ cách hấn chừng sáu

bảy bước, cười lí lắc, làm cho hắn vừa sợ vừa giận. Thật không ngờ được môn khinh công của đạo hiệp Phương Tự Nhu lại không bỏ được Tần Bửu Bửu, đồng thời cách khoảng gần đến thế, hắn lại không cảm giác có người theo sát sau hắn. Cái môn khinh công của tiểu tử này cũng đáng sợ đấy.

Thiếu niên ta lại triển khai khinh công Phi điểu hành không, dùng đủ mười thành công lực để coi Tần Bửu Bửu có theo kịp không.

Có một tiếng cười lên và nghe tiếng nói thánh thót của đứa trẻ bên cạnh tai:

- Hắc huynh, cố sức lên. Công phu như vậy làm sao trở thành thiên hạ đệ nhất hiệp đạo được?

Thiếu niên đen nghe như tiếng sấm qua tai, mặc dù âm thanh hòa điệu như thế, hắn lại nghe như tiếng kêu của quỷ quái. Càng chạy nhanh hơn, công lực vận dụng hết mức, qua một giờ hắn cảm thấy mồ hôi đã ướt đẫm, hơi thở nặng như trâu. Xoay đầu nhìn lại phía sau, Tần Bửu Bửu vẫn không xa không gần, chỉ cách sáu bảy bước. Có điều làm cho hắn an ủi là Tần Bửu Bửu trên trán đầy mồ hôi, sắc mặt không tươi lắm. Nghĩ bụng chắc không lâu sẽ loại bỏ được hắn, ý mình to con sức lớn, có ý muốn thi đua sức bền với Bửu Bửu. Hắn nghĩ rằng đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi vừa ốm vừa nhỏ, không có bao nhiêu sức lực, không bao lâu tự nhiên chịu không nổi sẽ bỏ cuộc.

Tần Bửu Bửu ở phía sau hắn thật sự cũng thấy hơi mệt, móc thuốc ra uống, nghĩ thầm:

"Cái tên thiếu niên đen này chắc không biết khinh công là sở trường của ta, hắn thi đua dẻo dai với ta, đua thi thì đua, thấm mệt lại ngủ được ngon giấc."

Bèn lập tức ra sức khinh công với thiếu niên đen, cứ giữ khoảng cách bảy bước. Lại qua một giờ nữa, trời sáng rồi, nhiều người đã dậy sớm ra cửa làm việc. Tần Bửu Bửu ôn hòa nói:

- Hắc huynh ở phía trước, trời sáng rồi, ở trên đường triển khai khinh công làm chấn động làng xóm, thôi thì chúng ta hãy tạm nghỉ ngơi, ban đêm tiếp tục chạy đua.

Thiếu niên đen cũng đã vừa thấm mệt, vừa đói. Vì lớn tuổi nên không chịu thua, cho nên mới cố sức gượng gạo, lúc này nghe Bửu Bửu mở miệng, vội vã gạt đầu, cùng đi vào một khách điếm, ăn một bữa cho no nê, cũng chẳng đếm xỉa gì đến Bửu Bửu, xong rồi gọi phòng vào nghỉ.

Tần Bửu Bửu ở một bàn khác ăn chậm rãi. Mặc dù theo sau thiếu niên đen nhưng không ai nói với ai, cứ như là kẻ xa lạ. Nhưng mượn phòng lại sát bên, làm cho tiểu nhị vô cùng kỳ lạ.

Ngủ một giấc ngon lành thức dậy, thiếu niên đen cảm thấy sức lực vô cùng dồi dào. Đến đại sảnh khách điểm thấy đã xế chiều, kinh ngạc khi thấy mình đã ngủ nguyên ngày. Thì ra đêm qua thể lực hao phí quá nhiều, ăn chút đỉnh điểm tâm, mới hỏi thăm tiểu nhị:

- Cái thằng nhỏ trọ gần phòng ta hấn dậy chưa?

Tiểu nhị cười nói:

- Tiểu thiếu gia hơn một giờ trước thức dậy, ăn chút ít, đã đi ra ngoài dạo chơi rồi.

Tiểu nhị đi rồi, thiếu niên đen ngẫm nghĩ:

"Không ngờ tài nghệ khinh công của hấn thâm hậu đến thế, đêm nay nhất định không để thua. Kỳ thật, nếu như hấn không quá tinh nghịch tác quái thì cùng làm bạn và đi cùng với hấn cũng vui. Nhưng mà cần phải đề phòng hấn có thể chọc phá bất cứ lúc nào, thật mệt ghê, vậy mà sao Vệ Tử Y lại chịu nổi?"

Hấn không hiểu Tần Bửu Bửu trước mặt Vệ Tử Y và Ngô Tâm đại sư thì ngoan ngoãn vô cùng. Chỉ có khi vô tình không để ý, mới phạm một sai lầm nho nhỏ, bị rầy vài câu. Vả lại, nếu ai biết chiều hấn, giỡn với hấn, thì tối đa hấn đùa nhẹ với người đó chút thôi, không có gì to tát lắm. Nhưng thiếu niên đen lại không nghĩ đến cái lý đó, hôm qua ở khách điểm biểu hiện rất là tồi, làm Bửu Bửu nổi cơn giận khăng định hấn là tên trộm. Trên đường đi chế giễu không ngừng, làm cho thiếu niên đen bỏ chạy, suýt chút nữa mệt bò lăn ra.

Không bao lâu...

Tần Bửu Bửu tay trái cầm ba, bốn gói đồ, tay phải xách một con gà mập, phấn khởi đi vào, đem đồ trao cho tiểu nhị, căn dặn mấy câu rồi nhét cho hấn mấy miếng bạc vụn. Tiểu nhị cười hì hì rồi đi.

Trong thời gian ngưng chiến, thiếu niên đen rất niềm nở mời Tần Bửu Bửu ngồi nói:

- Ngủ có ngon không? Mua nhiều đồ như vậy làm gì?

Tần Bửu Bửu thay đổi thái độ, nghiêm chỉnh nói:

- Nhờ hồng phúc của người, ta ngủ rất ngon, cho nên thăm nghĩ đêm qua ta và hắc huynh quá mệt mỏi, đêm nay lại tiếp tục thi đua, cho nên mua một con gà và thuốc bổ cho tiểu nhị chưng ăn để có sức.

Thiếu niên đen hiểu sai ý, nói với vẻ lo âu:

- Người thân hình quá ốm yếu, đúng là phải tắm bổ!

Mỉm cười, Tần Bửu Bửu nói:

- Cảm ơn sự quan tâm, ta rất cảm động, nhưng gà là để tắm bổ cho người đấy.

Rất đỗi kinh ngạc, thiếu niên đen nói:

- Ta không nghe nhầm chứ, gà là để cho ta tắm bổ?

Tần Bửu Bửu tỏ vẻ đó là lẽ đương nhiên nói:

- Sư phụ người có nói qua với ta là người đối đãi với người như từ mẫu. Ta nhận thấy người phải tắm bổ thì phải ngoan ngoãn mà ăn, ta phận trưởng thượng, ta nghĩ ta biết phải tắm bổ cho ai.

Thiếu niên đen cứng họng, nhìn trân trân Bửu Bửu:

- Người đem ta là vật thử nghiệm?

Tần Bửu Bửu nói:

- Đồ bổ ăn vô hại. Ăn được thì ăn nhiều, người già răng yếu, muốn ăn thì nhai không nổi.

Thiếu niên đen bỗng cười nói:

- Khi người ăn đồ bổ thường tỏ ra thế nào?

Giả bộ mặt khổ sở, Tần Bửu Bửu nói:

- Đại ca cứ bắt buộc ta ăn những thứ rẻ cỏ, vỏ cây, chỉ có cách tỏ ra khổ sở cho đại ca hối hận.

Thiếu niên đen rất thông cảm nói:

- Thương vẫn là thương, Vệ đại hiệp thế nào cũng không bắt buộc người ăn, có đúng không?

Tần Bửu Bửu hừ nhẹ một tiếng thay cho trả lời.

Nói chuyện tào lao một hồi lâu, tiểu nhị đem gà chưng ra. Tần Bửu Bửu làm dấu tay xin mời. Thiếu niên đỏ mặt tươi cười bưng chén lên mức ăn, lắc đầu.

Tần Bửu Bửu cười hỏi:

- Có ngon không? Ta toàn mua đồ ngon cả.

Thiếu niên đen cười nhăn đôi mắt, ăn càng mạnh nói:

- Cảm ơn, thật là ngon, ngon hơn mẫu thân ta chưng nữa.

Chập sau...

- Ha ha ha...

Tần Bửu Bửu không nén được cười nên chỉ vào thiếu niên đen:

- Trong thuốc ta có thêm bột huỳnh liên, xem người ăn thật là ngon miệng, chúng tỏ hắc huỳnh ăn đắng rất hay, báỉ phục, báỉ phục!

Thiếu niên đen hiểu ra lại bị hấn đùa nữa:

- Đúng là tiểu quỷ.

- Ấy, hắc huynh, vẫn còn giận sao?

Ánh nắng gần khuất núi, chim bay về tổ, bầu trời phủ một màu âm u, chỉ có ánh trăng và sao chớp tỏa yếu ớt.

Thiếu niên đen và Tần Bửu Bửu bắt đầu ngày thứ hai độ sức đương tài. Nhưng thiếu niên đen đôi mắt có vẻ giận, trên đường Tần Bửu Bửu chọc ghẹo như thế nào cũng chẳng hờ môi.

Cuộc thi đêm nay không giống như đêm qua, thiếu niên đen không chạy thí mạng, chỉ dùng chừng sáu phần công lực mà đi, cốt ý đua đến trời sáng để cho Bửu Bửu chịu không thấu.

Bám theo phía sau, Tần Bửu Bửu lại nói:

- Gà đại bổ là hắc huynh tự nguyện ăn, sao lại trách ta? Hơn nữa, ta chỉ muốn chứng minh gương mặt nhăn nheo của người ăn đồ bổ để về tranh luận với đại ca. Nào ngờ hắc huynh không muốn làm cho ta như ý, lại mặt mày hớn hờ ăn một cách ngon lành.

Thiếu niên đen dường như không nghe. Tần Bửu Bửu trong bụng nói:

"Thật ghét, nếu không nể tình sư phụ người, ta cho người ăn Ma dương châm rồi."

Thiếu niên đen lúc này lại trầm nghĩ:

"Không ngờ hắc nhỏ như vậy mà công lực lại thâm hậu như thế. Đi trên đường vừa ca vừa nhảy, cũng như không nghe thấy tiếng hắc thở gì cả, làm cho người ta không thể không phục. Có nghe sư phụ nói đến tánh tình lí lắc của hắc tưởng là chuyện quậy phá thông thường của lũ trẻ, nào ngờ hắc liên tiếp đùa ta mấy trận, lại dùng kế làm cho ta tự nguyện vào tròng, đâu giống đứa trẻ mới mười tuổi đâu? Đêm nay đã chạy bốn năm giờ, không còn sức như hôm qua, không biết nửa giờ sau hắc còn nghĩ ra cách gì để đùa ta nữa không?"

Trong lúc hắc tự than thở xấu số thì Tần Bửu Bửu nói xa nói gần:

- Hầy a hầy, phì nhe phì, hắc quỷ là phi tặc, sức có hạn, chịu đựng nhiều, trường thành thẳng đến thân như bay. Không tức chết thì diên đầu, đáng thương cho kẻ câm. Ấy da da, chuyện chí thế, quạ đen biến thành gà. Ta cho hắc huynh thấy, thôi thì nên rộng lòng nghe theo lệnh như vậy. Có nước cũng có khe núi, không nước cũng có khe núi, đi bao khe nước suối, cho chim kia thành gà, được thế mèo cũng dữ như cọp, loan phụng thay lông chẳng giống gà.

Thiếu niên đen càng nghe càng không thuận tai, cuối cùng cũng đáp trả lại:

- Có cây cũng có kỳ, không cây cũng là kỳ, vai kỳ bên cây, thêm thiên trở thành hiệp, cá lợi nước cạn bị cua đũa, cạp lạc bình dương bị cua dòm, cạp lạc bình dương chịu chó ăn hiếp.

"Chà"

Tần Bửu Bửu cười nói:

- Thì ra hắc huynh cống hợng còn khỏe, đáng mừng, đáng mừng!

Âm thanh lãnh lớt êm tai, nhưng ý lời vô cùng chua chát, khinh bạc, lại nói:

- Ta nghĩ hắc huynh là đồ đệ của Phương đại hiệp, nhất định không làm quen với một đứa trẻ. Trên đường không muốn mở miệng im lặng, có thể là do gà mỡ nhiều nên rút cổ tắt tiếng, ta cũng đại nhân đại lượng không chấp nhất. Hắc huynh giận làm gì chúng ta hòa thuận nhau thôi.

Thiếu niên đen từ khi chạm mặt với Bửu Bửu đã hai ngày nay, do không biết tánh của Bửu Bửu, thêm vào tuổi trẻ háo thắng không chịu được, bị Bửu Bửu đũa cọt một lần rồi một lần nữa, giận đến nổi muốn ói ra máu. Bây giờ nghe Bửu Bửu khinh bạc còn lại cố tình xoa dịu, giận nói:

- Ta chẳng sợ sư phụ rầy la, cũng chẳng muốn quan hệ gì với người cả.

Tần Bửu Bửu cười nói:

- Người sợ ta?

Thiếu niên đen tức giận nói:

- Thấy cái mặt quỷ của người ta thấy ghét. Vì cái tánh đũa cọt phá phách của người.

- Rất tiếc, rất tiếc!

Tần Bửu Bửu lắc đầu than:

- Thiếu gia thích quậy phá những người không biết phân biệt được trứng quạ hay trứng rùa.

- Thực bị người làm tức chết thôi!

Thiếu niên đen nói:

- Bọn ta tốt nhất đừng bao giờ gặp nhau. Cho tới khi chết xuống gặp diêm vương, ta thà ở mười chín tầng địa ngục chứ không muốn ở tầng mười tám mà gặp người.

Bửu Bửu lí lắc nói:

- Ta đâu có hại người, hà tất phải rửa ta xuống địa ngục. Nam nhân mà lòng dạ hẹp hòi quá!

- Người cũng biết sợ ư?

Thiếu niên đen nói:

- Không muốn xuống địa ngục thì ít làm việc thất đức, còn mở miệng thì nên lựa lời mà ăn nói.

Không nghe Bửu Bửu trả lời, thiếu niên đen lại nói tiếp:

- Nói thực nghe, người cũng dễ thương, thấy người ai cũng đều thích. Nhưng đáng tiếc người không học theo cái tốt mà ý định xấu thì quá nhiều. Không thì ta cũng muốn kết làm bằng hữu với người.

- Vậy ư?

Một tiếng nói lạnh lùng tiếp theo câu nói của thiếu niên đen.

Thiếu niên đen bỗng giật mình, xoay người thấy Bửu Bửu hất cái mặt, kinh ngạc hỏi:

- Người sao vậy?

Học cái bộ nghiêm của người lớn, học cái giọng nói của người lớn, Bửu Bửu hét:

- Người thích cái bộ tịch của ta như vậy, thích ta nói chuyện lạnh lùng?

Xem kỹ cái mặt như thầy ma của Tần Bửu Bửu, thiếu niên đen bỗng cười nói:

- Người không cần làm quá lối, tự nhiên chút thôi, cười một cái.

Lộ ra vẻ cười còn khó coi hơn khóc, Tần Bửu Bửu nói:

- Người đòi hỏi quá đáng. Ta quyết định từ nay về sau cứ làm cái mặt này để sống chung với người.

Bỗng giật mình, thiếu niên đen kêu lên:

- Ta không muốn kết bạn với thầy ma, tại sao người không thể buông ta ra?

Cười lên một tiếng nghe rợn tóc gáy, Tần Bửu Bửu nói:

- Thứ nhất, mấy bữa trước sư phụ người bám theo ta mấy ngày, cho nên có đi mà không có lại thì không toại lòng nhau. Nên ta chỉ biết bám theo người, sau này gặp sư phụ người đừng quên nhắc cho hắn nghe. Hai là, mục tiêu của người giống như của ta, bám theo người không cần mặc công đi hỏi đường. Tuy mặt mày, cử chỉ người làm cho ta không thích, nhưng ta cũng ráng nhẫn nhịn. Ba là nhà của người lại ở Giang Tây, việc này rất tiện lợi, người có thể giúp ta một tay, cũng có thể mượn việc này làm nổi danh thiên hạ.

Nói tiếng lạnh lùng không cảm tình làm cho người ta dựng tóc gáy, toàn thân như mất hồn. Nói vừa đóng vừa mở làm người ta phát nóng, đồng thời không biết đâu mà mò, xem ra chẳng phải điều tốt lành.

Gãi gãi lỗ tai, thiếu niên đen cảm thấy xem thường đứa bé này là một sai lầm to, liền nói:

- Người nói thật hay là giỡn, tại sao âm thanh cũng giống thầy ma?
- Hây hây.

Cười lạnh lùng Tần Bửu Bửu nói:

- Âu Dương Tất là như thế, thiếu gia bắt chước có giống không?
- Khơ khơ...

Thiếu niên đen thấy gương mặt của Bửu Bửu buồn cười:

Âu Dương Tất cái gã quái vật ấy không xinh đẹp như người, hơn nữa người cũng liều quá. Muốn giả dạng hẳn là không được đâu. Nhái lời nói còn có thể được.

Tần Bửu Bửu không thèm nhái nữa, nói:

- So với người đồng tuổi, ta trưởng thành rất bình thường. Chỉ có người con qua đen này mười mấy tuổi đã lớn như bò con. Người ăn thức ăn lợn hay sao mà lớn dữ vậy?

Giận đôi mắt đỏ ngầu, thiếu niên đen không nể tình:

- Người nước da trắng nhách, gương mặt đẹp đẽ, thân hình ốm yếu như là một cô nương, sao không mặc quần áo nữ, làm đệ nhất thiên hạ mỹ nhân để khỏi xấu hổ là nam nhi!

Mất bỗng mờ đi, ai trông cũng biết Bửu Bửu thật sự giận dữ. Mặt phẫn nộ, bặm môi, mắt lạnh lùng, nhìn trân trân thiếu niên đen. Thiếu niên đen tim đập thành thịch, một phần vì sợ quá lời ân hận, còn một phần bị Bửu Bửu làm thấy sợ. Hắn phát hiện ra cái đứa bé thần bí này trong tình hình lí lắc, có một sự cao quý nghiêm túc, không phải là cái uy nghiêm phát xuất từ võ công thâm hậu, mà là uy thế tự nhiên hình thành bởi một thứ cao quý khí chất khác. Cái khí khái ấy làm cho thiếu niên đen ngần người, tim rối lên và đôi mắt giận liên hồi.

Một giây lâu, mới nghe Bửu Bửu nói từng tiếng một:

- Lấy khí giới của người ra!

Như bị dọa, thiếu niên đen nói:

- Làm chi vậy?

Tần Bửu Bửu nói lại một lần nữa:

- Lấy khí giới của người ra!

Hơi nhếch mép, Bửu Bửu nói tiếp:

- Người chẳng những làm ta hổ thẹn, mà còn làm nhục phụ mẫu sinh ta ra, cần phải trả giá cho công bằng.

Thiếu niên đen lấm bầm thâm kêu khổ:

"Sư phụ đã nói hấn ít bộc lộ, giống như Vệ đại hiệp vậy, không ai biết được võ công hấn thâm hậu. Bình thường lí lắc quậy phá, khi làm việc đầu óc tinh vi, thứ tự, mau lẹ, hiệu quả rất cao, không ai bì kịp. Chỉ vì tánh ưa ỷ lại, việc gì cũng không thích tự tay làm. Lần này khác thường, nói lời khiêu chiến, có thể thấy nóng giận thật sự. Ăn thua khoan nói đến, việc này nếu bị sư phụ và mẫu thân biết thì ta bị quở trách gớm lắm."

Suy nghĩ này thoáng qua, mở miệng nói:

- Ta bằng lòng đền tội cho người nhưng không thể động võ với người.

Tần Bửu Bửu nói:

- Người cậy tài ngạo mạn, muốn đem thiếu gia ra đùa giỡn trong vòng tay ư?

Thiếu niên đen vội nói:

- Không! Không! Người đối với lão bà và sư phụ có ơn, ta thân thọ ân sư, tự nhiên không thể làm càn.

Hấn không bao giờ nghĩ đến cái đứa nhỏ này lại cho hấn cái áp lực quá nặng nề.

Cười gượng, Tần Bửu Bửu nói:

- Người biết không? Diện mạo và hình hài ta có tội gì? Song thân ta có tội gì? Người không ra tay trước, ta xin chịu lỗi.

Không để cho thiếu niên đen có cơ hội tránh né. Tần Bửu Bửu thâm tâm phần nộ toàn bộ bộc lộ ra những chiêu thức công ghê gớm buộc thiếu niên đen phải chống đỡ. Phút chốc hình ảnh của Bửu Bửu uyển chuyển bay. Thiếu niên đen thế chưởng cũng hùng hậu, Bửu Bửu chưởng pháp nhẹ nhàng tinh xảo, không ai kém ai.

Tần Bửu Bửu ngoài khinh công, ám khí, chưởng pháp, kiếm pháp đều là học trộm của người ta và tham khảo võ học trong thư phòng của Vệ Tử Y. Thêm vào sự dung hợp của Vệ Tử Y, biến thành một võ công độc môn thích hợp với hấn. Tuy địch không nổi với U ma đại cửu thức của Vệ Tử Y, Túy ngọc chưởng, La Hán chưởng của Thiếu Lâm, nhưng thân hình hấn gầy nhỏ, luyện khinh công rất tốt. Lại có danh sư chỉ điểm, cao thủ số một giang hồ cũng chưa chắc đã qua nổi hấn.

Còn thiếu niên đen thì không thế, hấn xuất môn từ danh sư, trong tâm lý nhường trước ba phần. Nhưng Bửu Bửu tức giận tấn công dồn dập, không cho hấn có cơ hội giải thích. Cứ bận lo đỡ các chiêu của địch, không bao lâu đã lộ ra sơ hở.

- Tần Bửu Bửu, người nghe ta nói...

Thiếu niên đen cố tìm chỗ để phát ngôn nhưng Bửu Bửu lại cắt ngang nói:

- Không có gì đáng nói. Lấy hết tài nghệ của người ra, đứng như nữ nhân cứ lo sợ mãi.

Cố tạt nổi lên, Bửu Bửu không muốn nghe người ta giải bày, hà huống thiếu niên đen lại phạm vào đại kỵ của hắn. Dem hắn ví như nữ nhi, đây quả là sỉ nhục to lớn, theo hắn cho là vậy đó.

- Coi chừng, ta cho một chiêu Quạ đen cong lưng.

Tần Bửu Bửu la thật to, đôi tay phụ hồn tùy phách tung ra mấy chưởng. Bỗng nhiên biến chiêu, chưởng đẩy lên, chưởng đánh xuống cuốn thành một làn gió mạnh, lại đột ngột mọp xuống, lại bay lên dùng chân đạp vạt hông thiếu niên đen. Thiếu niên đen hoảng hốt, lập tức tránh sang bên tả, tuy là giải được nguy cơ thoát khỏi chưởng lực nhưng bên hông lại bị Bửu Bửu đá nhằm đau đến lưng, hai tay ôm lấy thắt lưng.

Một tuyệt chiêu Quạ đen cong lưng.

Thiếu niên đen đau cắn răng nói:

- Người quá nhẫn tâm, chỉ vì một lời...

- Lời nói tức giận phải không?

Tần Bửu Bửu tiếp lời nói:

- Người không thận trọng, để lời nói hớ làm nhục ta. Ta cũng vì không thận trọng mà đá trúng người.

Thiếu niên đen kêu lên:

- Đó gọi là không thận trọng ư? Nếu như người thận trọng thì chắc lưng bị đá gãy luôn?

Tần Bửu Bửu chưa đã giận, kích rằng:

- Đá gãy lưng thì đâu có ca hát được. Thiếu gia tối đa chỉ đá người đến cửa khẩu Trường Giang thôi.

Thiếu niên đen nói:

- Người điên quá! Khi này vì sự phụ cho nên...

- Nhường ta có phải không?

Tần Bửu Bửu lại ngắt lời nói:

- Nếu như người chưa nhận thua thì lấy binh khí ra, chúng ta lại đấu một trận nữa, dám không?

- Không dám là con rùa!

Thiếu niên đen thét lên một tiếng, từ trong lòng móc ra binh khí. Thì ra một cây tam tiết côn. Tay quơ nhẹ nhẹ, lập tức thành một cây trường côn. Bửu Bửu lấy cây Kim ti đao ra, miệng nói:

- Người đã phí công với cây tam tiết côn này bao năm rồi?

Thiếu niên đen nói:

- Sáu năm rồi.

Cười tinh quái, Bửu Bửu nói:

- Trông người thủ pháp thuần thực, biểu lộ đầy tự tin. Ta phải thận trọng mới được!

- Mong rằng như thế! Xin đắc tội.

Thiếu niên đen trường côn múa kêu vù vù, hướng về Tần Bửu Bửu đánh tới. Không ngờ Bửu Bửu phản ứng rất nhanh, thật không có gì sánh bằng. Nhanh nhẹn lộn người phi thân tránh được một đòn trước mặt, nghiêng mình xuống đã đứng cách thiếu niên đen xa một trượng. Nhẹ nhàng tươi cười với thiếu niên đen.

Trường côn múa tới, thiếu niên đen tay chỉ Bửu Bửu hỏi to:

- Muốn đánh trống bỏ dùi ư? Nếu thế ta cũng chẳng ép.

Không để ý, Tần Bửu Bửu nói:

- Thật không biết thẹn, thiếu gia xin hỏi người một điều.

Thiếu niên đen với thế trên cao nhìn xuống nói:

- Hỏi đi.

Tần Bửu Bửu hăm hăm nói:

- Coi chừng, họa là do miệng mà ra, hắc ô nha!

Hứ một tiếng, thiếu niên đen nói:

- Đó là vấn đề người muốn nói đó ư, Tần Bửu Bửu?

Sắc mặt bớt căng thẳng, Bửu Bửu lắc đầu nói:

- Ta muốn hỏi người, cái cây côn của người dài quá, không công bằng đối với ta. Có thể thu ngắn chút không?

Chứng hững, thiếu niên đen nực cười:

- Cũng chỉ có người mới đề ra yêu cầu với kẻ thù như thế!

Tần Bửu Bửu nói thẳng:

- Ta nói không phải sao? Chúng ta chưa phải là kẻ thù, ta đề ra cũng chẳng phải là yêu cầu. Bất luận người có bằng lòng hay không đều phải làm. Người cao ta thấp, vốn đã không công bằng, cây côn tự nhiên không thể dài bằng ta.

Thiếu niên đen thấy hắn nói không đúng, giận nói:

- Có giỏi thì người tự thu ngắn đi!
- Đó là do người đó nhe!

Được đối phương tự nguyện cho phép, Tần Bửu Bửu bay bổng người xông vào bên tả thiếu niên đen. Một loạt côn như bão táp quơ đến. Kim ty đao linh hoạt tìm ngay thân côn tiến tới.

- Tần Bửu Bửu quái ác, cho người biết cái lợi hại của tam tiết côn!

Ngay lúc Bửu Bửu sắp sửa chặt đứt cây côn, trường côn lập tức biến thành tam tiết côn hạ thấp xuống, tránh né lưỡi đao. Sau đó đánh ngược vào cánh tay Bửu Bửu. Bửu Bửu hoảng hốt vội né qua một bên. Tam tiết côn còn trong tay thiếu niên đen tấn công hoặc đỡ đòn đều rất nhịp nhàng, giống như độc xà uyển chuyển mỗi lúc đều có thể gây thương tích cho đối phương. Năm chiêu đã qua, bỗng Bửu Bửu như cuồng điên dùng tay tả định nắm lấy tam tiết côn. Thiếu niên đen xoay chuyển tam tiết côn hạ xuống rất khéo léo, khếp chặt vào cánh tay của Bửu Bửu. Bất chợt hắn hờn hử nói:

- Thế nào? Tam tiết côn của ta làm bằng tinh thép, người gỡ ra được không nào?

Tam tiết côn của thiếu niên đen thiết kế rất tinh xảo, giữa ba đốt của côn, dây xích nhỏ kết liền với nhau. Có thể trương dài thu ngắn, quơ múa tự ý. Khi biến thành trường côn, dây xích nhỏ thu vào trong côn, vận dụng tùy tiện, đánh vào sọ người cũng rất tiện lợi. Chỉ cần một cái, không cần hai cái là binh khí đặc ý của thiếu niên đen.

Không chút vầy vùng, bị dây xích nhỏ và thép côn quện chặt. Cánh tay của Bửu Bửu gầy nhỏ, may nhờ có tay áo bọc ngoài nên không thấy đau lắm. Bửu Bửu dẫn đo một hồi rồi nói:

- Cái thứ đồng sắt vụn mà cũng khoe khoang, thật mặt dày mày dạn.

Trong tiếng cười ha hả, thiếu niên đen nói:

- Nếu như ta không thu hồi nó, cứ kéo người đi như vậy người có làm sao không?

Trề miệng, Tần Bửu Bửu không để ý đến:

- Có lẽ người cho rằng mình đã thắng?

Xem như trút được nỗi giận, thiếu niên đen cũng không khó dễ:

- Thôi được, bây giờ đã đánh nhau xong, coi như đã hả giận rồi, có thể giảng hòa chưa?

Tần Bửu Bửu lắc đầu nhè nhẹ, nói chậm rãi:

- Trừ phi cắt đứt tam tiết côn của người, nếu không đừng hòng nói đến giảng hòa.

- Người...

thiếu niên đen tức nói:

- Người thật vô lý! Đừng nên làm hỏng đồ vật ta yêu quý.

Tần Bửu Bửu cười vẻ không vui, lại làm như đầy oan ức nói:

- Đối với người có lỗi với người, người chịu nói lý với họ không? Hướng chi cái vật tầm thường không công dụng này ở đâu cũng thấy, làm như bảo vật vậy!

Thiếu niên đen không sao hiểu nổi tánh tình của Bửu Bửu, nói:

- Thu về thì được, còn chặt đứt thì không được.

- Vậy thì tự ta làm lấy!

Bỗng nhiên Tần Bửu Bửu giơ chủ thủ lên muốn cắt xuống cánh tay. Thiếu niên đen tưởng hẳn muốn chặt cánh tay, hoảng hốt rời tay. Tam tiết côn rời khỏi cánh tay của Bửu Bửu một cách kỳ diệu. Tay tả Bửu Bửu lẹ làng nắm lấy đuôi côn, còn cười khúc khích:

- Cảm ơn người giúp ta!

Kim ty đao đã chặt tam thiết côn thành ba khúc ngọt sớt. Nhìn khúc côn cụt ngắn trong tay, thiếu niên đen dường như không tin vào mắt mình, hỏi:

- Người thật sự đã chặt đứt nó rồi ư?

Đã hả giận, Bửu Bửu giơ chủ thủ lên cười nói:

- Sự thực sờ sờ ra trước mắt, còn nghi ngờ gì nữa?

Ngẩn ngơ người, thiếu niên đen nói:

- Nó gãy rồi ta biết ăn nói với sư phụ sao đây?

Tần Bửu Bửu tức cười nói:

- Đến tiệm binh khí mua một cái, có khó gì chứ?

Thiếu niên đen dường như trong mộng:

- Sư phụ nói binh khí này là của phụ thân ta để lại, là chứng cứ của phụ tử nhận ra nhau.

Bửu Bửu đỏ mặt hỏi nói:

- Thì ra người cũng có phụ thân. Phụ thân người đâu?

Thiếu niên đen buồn bã lắc đầu:

- Không biết. Ta chưa từng gặp, nhưng mẫu thân ta nói phụ thân nhất định sẽ về.

Tần Bửu Bửu không cho là như vậy, nói:

- Phụ thân người vô trách nhiệm như vậy, còn nhìn nhau làm gì?

Thiếu niên đen dường như bị xúc phạm, gầm lên:

- Không được làm nhục phụ thân ta. Đó là do nguyên nhân bất đắc dĩ.

Tần Bửu Bửu nói:

- Đâu có ai mà làm trượng phu lại mười năm không về nhà. Hấn có gửi thư về nhà không? Hấn có biết hấn có đứa con là người chằng? Người có giận hấn không?

Dường như đụng đến chỗ đau, thiếu niên đen vùng vẫy nói:

- Phụ thân ta không phải là người vô tình, nhất định có khổ tâm bên trong. Mẫu thân ta nói với ta như thế. Mẫu thân không nói dối ta đâu.

Thấy hấn đau khổ, Bửu Bửu không nhẫn tâm, lấy hai khúc côn gãy giao cho hấn, cười nói:

- Đợi tới sáng chúng mình tìm tiệm luyện kim nối lại nó. Phụ thân người về có mà dùng.

Thiếu niên đen nhận lấy nói:

- Cảm ơn. Có thể người nói đúng, ta nên bắt đầu suy nghĩ lại.

Tần Bửu Bửu nghiêm túc:

- Làm con không có quyền giận phụ mẫu mình. Bất luận phụ mẫu có làm sai như thế nào!

Nghĩ một lát, bỗng khen:

- Người còn có mẫu thân lo cho người khốn lớn, ta thì có thấy hình vẽ của mẫu thân. So sánh người còn hạnh phúc hơn ta, đúng không?

Trước sau thời gian không tàn một cây nhang, thiếu niên đen đối với Tần Bửu Bửu đã thay đổi hẳn cách nhìn. Vốn dĩ không mấy ghét, nay lại ưa thích hẳn. Thấy hấn còn nhỏ lại mất hết phụ mẫu, nghĩ đến đa số trẻ con tuổi như hấn được phụ mẫu thương yêu bỗng bẽ trong lòng, hấn lại lưu lạc đầu đường xó chợ, thương hại cho hấn, cũng cảm thấy mình thật sự hạnh phúc, có mẫu thân hiện, có sư phụ nghiêm dạy dỗ như thân phụ. Còn mẫu thân của sư phụ giống như ngoại tổ, thương yêu hấn. Hấn không thấy có gì tủ thân.

Bỗng trong lòng suy nghĩ, vui mừng nói:

- Người về nhà ta, ta chia tình thương của mẫu thân ta cho người một nửa.

Tần Bửu Bửu thiếu chút cười ra tiếng, xong nhớ đến đó là lòng tốt của hấn, mỉm cười nói:

- Người không cần vì ta mà đem lòng thương hại. Đừng quên rằng ta còn đại hòa thượng thúc thúc và đại ca. Còn rất nhiều người khác cũng thương yêu ta, đâu có giành tình thương của mẫu thân người được. Quá tham lam sẽ bị trời hại đấy!

Thiếu niên đen cũng nhận thấy mình quá buồn cười. Mẫu thân bao giờ chia được cho ai? Nhìn Bửu Bửu thấy gương mặt tươi sáng lí lắc của Bửu Bửu, vất bỏ ràng buộc, cười to cởi mở. Hai đứa hết giận hết hờn, không tỉ võ nữa. vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện, cho đến trời sáng vào tiệm nghỉ ngơi.

--- o O o ---